13 Μαΐου 2016

Όσιος Παΐσιος: «Πάει σώθηκε αυτός, τον πήρε στην πιο κατάλληλη στιγμή της ζωής του»

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα

Έζησε τον χειρότερο εφιάλτη σε ηλικία 13 ετών. Η διαδικασία του πένθους αλλά και οι στιγμές που… βίωσε στην άλλη διάσταση, ήταν εμπειρίες που τον σημάδεψαν. Από τα 13 του χρόνια έπαψε να ασχολείται με την αναπηρία του αλλά με τον πόνο των γονιών του. Οι σπαραγμοί και τα δάκρυα της μάνας και του πατέρα του, έμειναν βαθιά ριζωμένα στη ψυχή του.

Η συγκλονιστική ιστορία του Μάριου ήταν η αφορμή να βγει στο φως ακόμα μια συγκλονιστική ανθρώπινη ιστορία. Ενός άλλου νέου που στο μαθητικό του τετράδιο, περιέγραψε ουσιαστικά τον… θάνατο του

Ο Μάριος Μιτσίδης αναφέρει:

«Γεννήθηκα στις 3/9/1977 στην Ελλάδα. Οι γονείς μου είναι Κύπριοι που μετανάστευσαν τότε στην Ελλάδα για ένα καλύτερο μέλλον. Στην οικογένεια ήμασταν μόνο δύο αδέλφια, τον αδερφό μου τον έλεγαν Αντρέα και ήταν έξι χρόνια μεγαλύτερος από μένα.

Εξαιτίας του δύσκολου τοκετού που είχε η μητέρα μου, γεννήθηκα με σοβαρό πρόβλημα στα μάτια. Είχα πτώση βλεφάρων και οι γιατροί καθώς και οι γονείς μου, έλπιζαν πως με τα χρόνια θα δυνάμωναν τα βλέφαρα και κάποια στιγμή θα ανοιγόκλειναν κανονικά τα μάτια μου. Δυστυχώς όμως, ποτέ δεν έγινε αυτό.

Όταν ήμουν βρέφος οι περισσότεροι συγγενείς και φίλοι που με έβλεπαν για πρώτη φορά, ρωτούσαν την μητέρα μου αν ήμουν τυφλός. Δυστυχώς πάντα το σχολίαζαν μπροστά της και εκείνη πληγωνόταν πολύ. Όταν έγινα 4 ετών και αφού δεν υπήρξε καμία αλλαγή, οι γονείς μου με πήραν στην Αγγλία.

Μετά από αρκετές εξετάσεις οι γιατροί εκεί, αποφάσισαν πως δεν έπρεπε να γίνει καμία χειρουργική επέμβαση. Το νεύρο ήταν πολύ αδύνατο και δεν επρόκειτο να διορθωθεί η κατάσταση μου. Μας είπαν ότι, μεγαλώνοντας δεν θα χρειαζόταν να σηκώνω τόσο πολύ το κεφάλι προς τα πάνω για να μπορώ να βλέπω.

Αυτό θα οφειλόταν στο γεγονός ότι, θα ψήλωνα και μάλιστα δεν επρόκειτο να δημιουργηθεί πρόβλημα στον αυχένα. Όταν ήμουν 28 ετών, έκανα μια χειρουργική επέμβαση που δυστυχώς, η διαφορά ήταν ελάχιστη αλλά έστω, έκανε κάπως πιο εύκολη τη ζωή μου.

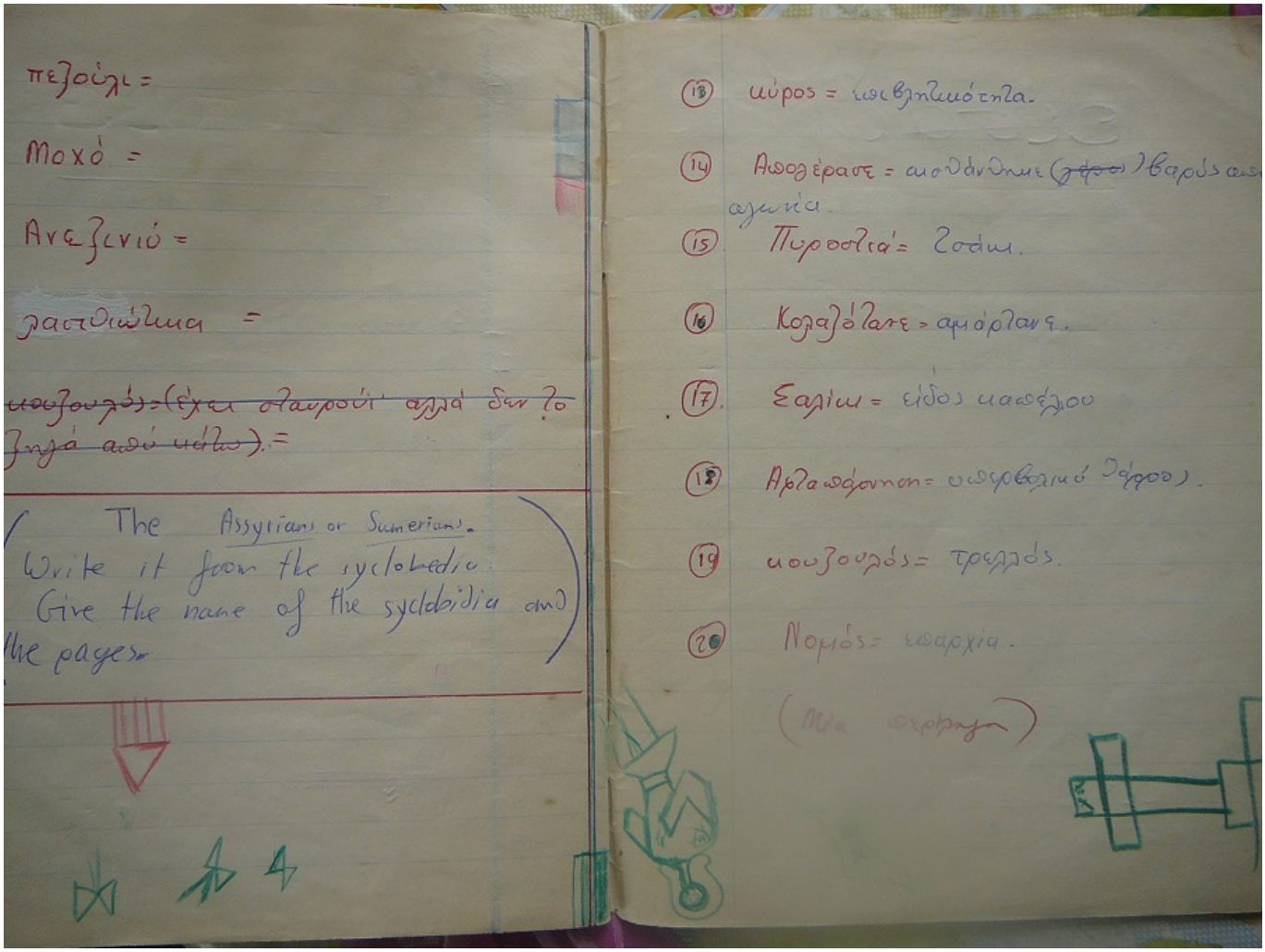

Όταν πήγα σχολείο, η μητέρα μου σχεδόν καθημερινά με ρωτούσε αν κάποιο από τα παιδιά με έχει κοροϊδέψει. Της έλεγα πάντα πως όχι αλλά της έλεγα ψέματα. Στην Ελλάδα πήγα μέχρι την Ε΄ Δημοτικού και αντιμετώπισα μεγάλο ρατσισμό.

Καθημερινά τα άλλα παιδιά με αποκαλούσαν «κινέζο» και «τυφλοπόντικα». Όταν ήρθαμε στη Κύπρο η ζωή μου ήταν πολύ καλύτερη. Εδώ ελάχιστα ήταν τα παιδιά που με κορόιδευαν. Τα περισσότερα μου πρόσφεραν απλόχερα τη φιλία και την αγάπη τους. Η ζωή μου άρχισε να γίνεται όμορφη αλλά δυστυχώς, η ευτυχία κράτησε πολύ λίγο και μέχρι τα 13 μου χρόνια.

Στις 7.10.1990 η οικογένεια μου βίωσε τον μεγαλύτερο εφιάλτη, το θάνατο. Ο αδερφός μου ήταν μόλις 19 ετών και εκείνο το βράδυ είχε βγει. Είχε πάει σε κάποιο κέντρο αναψυχής μα όταν γυρνούσε πίσω στο σπίτι, κτύπησε με το αμάξι του σε πάσσαλο και ο θάνατος του ήταν ακαριαίος.

Οι γονείς μου έμοιαζαν ζωντανοί – νεκροί. Ήταν σαν να είχαν χαθεί τα πάντα από την ζωή μας. Τίποτα πια δεν ήταν το ίδιο και η διαδικασία του πένθους ήταν απίστευτα επώδυνη. Το σπίτι έμοιαζε άδειο, με μόνο δάκρυα και σπαραγμούς.

Κυριαρχούσε στη ψυχή μου μόνο το μαύρο χρώμα, μέχρι που είχε συμβεί κάτι πραγματικά απίστευτο.
Κάτι που άλλαξε ολόκληρη τη ζωή μου...

Είχα πάει κανονικά σχολείο εκείνη την μέρα αλλά λίγο πριν κτυπήσει το κουδούνι αρρώστησα. Ένιωθα πολύ παράξενα και όταν έφτασα σπίτι πήγα αμέσως για ύπνο. Ίσως να μην πέρασαν ούτε δέκα λεπτά καθότι δεν είχα αποκοιμηθεί και τότε άρχισα να νιώθω κάτι πραγματικά απίστευτο.

Το σώμα μου έμοιαζε τόσο ελαφρύ, σαν φύλλο. Βρέθηκα ξαφνικά ψηλά στο ταβάνι και έβλεπα το σώμα μου πάνω στο κρεβάτι. Ξαφνικά είχα βρεθεί κάπου που ποτέ δεν είχα πάει στο παρελθόν.

Ήμουν σε ένα υπέροχο πράσινο λιβάδι και άκουγα διάφορες μελωδίες μέχρι που εμφανίστηκε μπροστά μου ο αδερφός μου. Ήταν ντυμένος με άσπρα ρούχα. Είχα ξετρελαθεί από την χαρά μου, του είπα πόσο πολύ χαιρόμουν που τον έβλεπα και εκείνος με φίλησε.

Τον ρώτησα που βρίσκεται γιατί δεν είχα καταλάβει και εκείνος μου απάντησε:

«Δεν υπάρχει καλύτερο σημείο από αυτό που είμαστε τώρα. Να το πεις στο παπά μας και στη μάμα μας. Δεν πρέπει να κλαίνε, εδώ είμαι πολύ καλά»

Εκείνη τη στιγμή είχε έρθει κοντά μας ένας άγνωστος, νεαρός άντρας. Ρώτησα τον αδερφό μου ποιος ήταν και εκείνος μου απάντησε: «Είναι ο φίλος μου, εδώ το γνώρισα» επίσης μου είπε «Ξέρω πόσο πολύ αγαπάς τις μοτοσυκλέτες αλλά όταν φύγεις από εδώ και πας κάτω, ποτέ να μην ανέβεις» αφού του υποσχέθηκα πως ποτέ δεν πρόκειται να ανέβω, τον ρώτησα αν μπορώ να δω και εγώ κάποιον Άγιο ή αν ήταν κάποιος κοντά τους εκείνη τη στιγμή.

Εκείνος μου εξήγησε πως ο λόγος που δεν μπορούσα να δω ήταν γιατί ακόμα δεν είχα ολοκληρωθεί σαν άνθρωπος και πως, θα ήταν μεγάλη αμαρτία να επιμένω. Τον ρώτησα αν μας βλέπει καθότι εκείνη τη στιγμή εγώ δεν μπορούσα να δω ούτε τους γονείς μου ούτε κανέναν άλλον. Μου απάντησε πως ούτε εκείνοι βλέπουν, αλλά αισθάνονται όλα όσα γίνονται. Μου άρεσε τόσο πολύ εκεί που δεν ήθελα να φύγω και τον ρώτησα αν μπορούσα να μείνω. Εκείνος μου απάντησε «Δεν γίνεται να μείνεις εδώ, πρέπει να φύγεις»

Ξύπνησα πολύ απότομα και όταν συνειδητοποίησα πως βρισκόμουν στο κρεβάτι μου, όταν δηλαδή κατάλαβα πως είχα γυρίσει πίσω, αναστατώθηκα πάρα πολύ. Έτρεξα στη μητέρα μου και της είπα με κάθε λεπτομέρεια τι είχε συμβεί.

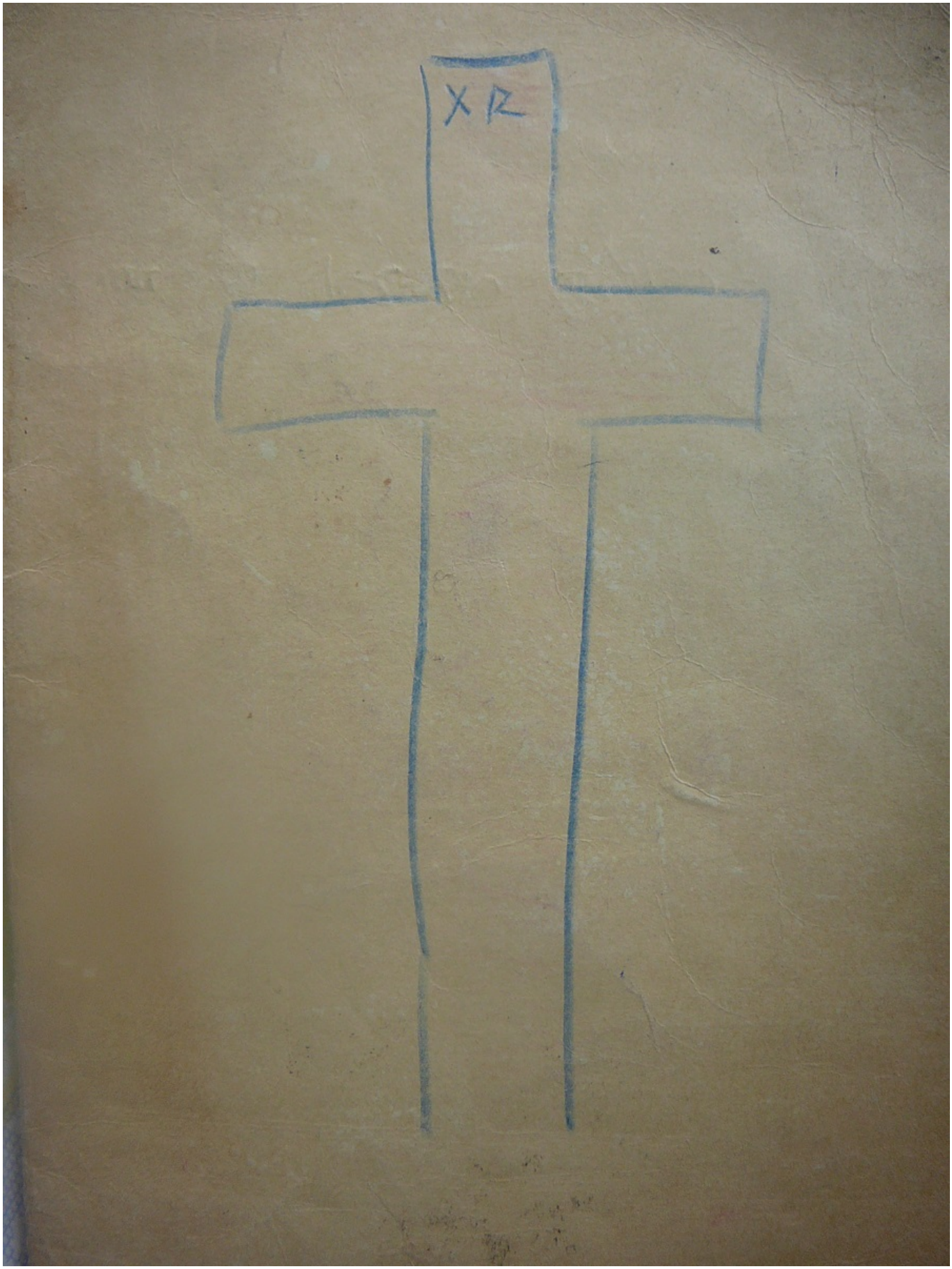

Της είπα πως δεν έπρεπε πια να κλαίμε γιατί έτσι θα στεναχωριόταν ο αδερφός

μου. Τώρα ήμασταν σίγουροι πως ο Αντρέας μας ήταν πολύ καλά και από τότε έλεγα σε όλους πως υπάρχει Θεός αλλά και Παράδεισος.

Πολύ σημαντικό είναι και το γεγονός ότι, μετά από τέσσερις περίπου μήνες, είχαμε πάει σε ένα σπίτι ενός γνωστού του πατέρα μου. Έχασε και εκείνος το γιό του σε τροχαίο δυστύχημα.

Εκεί έπαθα το μεγαλύτερο σοκ…

Στο σπίτι εκείνου του ανθρώπου υπήρχαν παντού φωτογραφίες του ίδιου άντρα που είδα δίπλα στον αδερφό μου. Το όνομα του ήταν Αλέξης Ζακχαίος, ήταν 18 ετών και ήταν από την Λάρνακα. Είχε πεθάνει στις 17.5.1987 από τροχαίο, οδηγούσε μηχανή μεγάλου κυβισμού.

Νόμιζα πως είχα τρελαθεί, δεν πίστευα στα μάτια μου. Έντρομος καθώς ήμουν, είχα επαναλάβει ξανά όλο αυτό που έζησα. Τους είπα δηλαδή πως είχα δει τον γιό τους και πως ο Αλέξης τους ήταν καλά.

Σήμερα είμαι παντρεμένος με μια υπέροχη γυναίκα που δεν ασχολήθηκε ποτέ με την αναπηρία μου. Μαζί αποκτήσαμε μια πανέμορφη κόρη και είμαστε πάντα δίπλα στους γονείς μου. Ξέρω πως, ο Θεός είναι δίπλα μας εξαιτίας του αδερφού μου που είναι στο παράδεισο δίπλα στο Θεό και στους Αγγέλους.»

Επικοινωνήσαμε με τους γονείς του Αλέξη Ζακχαίου

που ζουν στη Λάρνακα…

Ο πατέρας του Αλέξη, κύριος Αντρέας Ζακχαίος αναφέρει:

«Πλησιάσαμε την οικογένεια του Μάριου όταν μάθαμε τι τους συνέβη καθότι και εμείς, χάσαμε πολύ πιο πριν το δικό μας παιδί και θέλαμε να τους συμπαρασταθούμε. Ήταν πραγματικά απίστευτο το γεγονός ότι..

Κάποια στιγμή είχα δει στο όνειρο μου τον Αλέξη να περπατά σε ένα πράσινο λιβάδι που έμοιαζε εντελώς με την περιγραφή του Μάριου. Επισκέφτηκα τότε, τον Πάτερ Παϊσιο γιατί ανησυχούσα πολύ για τη σωτηρία της ψυχής του Αλέξη μου. Ένιωσα μεγάλη ανακούφιση όταν μου είπε: «Πάει σώθηκε αυτός, τον πήρε στην πιο κατάλληλη στιγμή της ζωής του»

Ένα άλλο γεγονός που σημάδεψε τη ζωή μας ήταν όταν φτιάχναμε τον τάφο του γιου μας. Εισηγήθηκα τότε στη γυναίκα μου, να γράψουμε στη κορυφή του σταυρού τα αρχικά της αγαπημένης του μηχανής χωρίς να γνωρίζω ότι...

Όταν καθαρίζαμε την αποθήκη του σπιτιού μας, βρήκαμε ένα τετράδιο του Αλέξη. Με δάκρυα στα μάτια το ανοίξαμε και διαβάσαμε κάθε του σελίδα. Ήταν ένα τετράδιο των ελληνικών που σε μια από τις σελίδες του, είχε ζωγραφισμένο έναν σταυρό ακριβώς όπως εκείνον που φτιάξαμε αλλά και έναν νεκρό άγγελο δίπλα. Μάλιστα, στη κορυφή του σταυρού, είχε σχεδιασμένα τα γράμματα «XR». Δεν πιστεύαμε στα μάτια μας αλλά και ούτε μπορέσαμε να εξηγήσουμε γιατί ο γιός μας ζωγράφισε έναν τέτοιο τάφο και μάλιστα στην ηλικία των 17...»

Η μητέρα του, κυρία Στέλλα Ζακχαίου αναφέρει:

«Με πονάει πολύ το γεγονός ότι, αν αυτός που νοίκιασε την μοτοσυκλέτα στο γιό μου έκανε σωστά τη δουλειά του, δηλαδή απαιτούσε άδεια οδήγησης τότε, δεν θα συνέβαινε το κακό.

Στην αρχή, αρκετές ήταν οι στιγμές που και εγώ ένιωθα πως το παιδί μου βρισκόταν δίπλα μου. Πριν μερικά βράδια φώναζα «Αλέξη» στον ύπνο μου γιατί νόμιζα πως ήταν εκεί μαζί μας. Κρατάμε σαν πολύτιμο φυλακτό αυτό το τετράδιο αλλά και ότι ο Αλέξης μας έχει αφήσει.

Η πίστη μου στο Θεό αλλά και η αγάπη των δικών μου ανθρώπων, μου έδωσε την δύναμη να αντέξω το πόνο. Τα εγγόνια μας ήταν που έκαναν το μεγάλο θαύμα στη ζωή μας, έφεραν ξανά φως στη ψυχή μου»

Πηγή: ant1iwo.com